

Csere Csoport

„Ha meguntad, nem kell, nem használod, de másnak még érték lehet, ne dobd ki, cseréld el nálunk! Közösségünk azért jött létre, hogy elfeledett, kihasználatlan tárgyaid új életre keljenek más valakinél. A vadászat élménye mellett ökológiai lábnyomod méretét sem növeled új termékek vásárlásával, előállítással és szállítással. Tégy jót és szórakozz közben!” – olvasta Virág, miközben ezredszer is elátkozta a pillanatot, amikor regisztrált a Facebookra. Meg azt, amikor visszajelölte a főnökét, pedig ott volt a lehetőség, hogy úgy tegyen, mint aki egyszer regisztrált, de sosem lép be. Most meg jönnek tőle a meghívók furábbnál furább csoportokba meg eseményekre.

Néhány percig gondolkodott, hogy figyelmen kívül hagyja-e az értesítést, de eszébe jutottak a munkahelyi hosszú, véget érni nem akaró folyosók, amik egy furcsa átok alatt állnak, és annál hosszabbá válnak, minél kevesebb mondanivalód van az ízlésnél egy fokkal nyitottabb és érdeklődőbb munkatársak részére. Túlbecsülik a társalgás intézményét, sóhajtotta magában.

A macska barátságatlanul átgyalogolt a lábfejen. Macskát is csak azért szerzett, hogy legyen miről csevegni a munkahelyen. Ez olyan, mintha személyes téma lenne, de igazából nem az. Nincs büntudata emiatt, mert ez a macska egy szemétláda. Ha nincs kiszolgálva, egyszerűen odaszarik, ahol a lehető legrosszabbul esik egy macskaszar. Rohadt idegesítő, de el kell ismerni, hogy bámulatosan kreatív. Életben tartja a macskát, a macska pedig témát szolgáltat neki. Ezek a mini beszélgetések a munkatársakkal az élő megfelelői az internetes „nem vagyok robot” ellenőrzőknek. Bárcsak elég lenne megmutatnia nekik a legközelebbi tűzcsapot, és békén hagynák aznapra – álmodozott.

Minden lehetőséget meg kell ragadni – gondolta, és csatlakozott a Csere Csoporthoz, és ezzel emberi történetek százai tárták fel magukat előtte.